

2891 | ALFA | EDEBİYAT | 174

Binbir Gece Masalları

Cilt 1

tamadres.com

Binbir Gece Masalları

© 2014, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Çevirenler Ekrem Demirli, Sümeyra Özkan, Yusuf İnanç, Hacı Bayram Başer, Ali Aslan, Serap Kılıç, Kübra Şenel

Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Yavuz Karakaş

ISBN 978-605-171-209-3

ISBN 978-605-171-208-6 (takım)

ISBN 978-605-171-211-6 (ciltli)

ISBN 978-605-171-210-9 (ciltli takım)

1. Basım: Ocak 2016

2. Basım: Ağustos 2017

tamadres.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

BİNBİR GECE MASALLARI

1

Ekrem Demirli başkanlığında Arapça aslından çevrilmiştir.

Çeviren Sümeyra Özkan

ALFA®

Hükümdar Şehriyar ve Kardeşi Hükümdar Şahzaman'ın Hikâyesi

Doğrusunu Allah bilir ya, anlatıldığına göre çok eski zamanlarda, Çin Hindi yarımadasında, Sasani hükümdarlarından biri hükümdarlık yapıyordu. Büyük orduları, yardımcıları ve halkı olan bu hükümdarın her biri bir diğerinden cengâver iki oğlu vardı. Bu iki oğlun, küçüğüne nazaran daha kahraman olan, tebaasını adaletle yönetip halkı tarafından pek sevilen büyüğünün adı Şehriyar, Semerkandü'l-Acem hükümdarı olan küçüğünün adıyla Şahzaman'dı. Her ikisinin ülkesinde de her şey yolundaydı, ülkelerini huzur ve refah içinde yönetiyorlardı. Bu şekilde yirmi yıl geçti. Aradan geçen bu kadar zamandan sonra kardeşini bir hayli özleyen Şehriyar, vezirine, kardeşinin ülkesine gidip onu kendisine getirmesi emrini verdi. Vezir aldığı bu emir üzerine hemen yola koyuldu. Küçük kardeşin ülkesine sağ salım vardı, varır varmaz da huzura çıktı. Hükümdarının selamını kardeşi Şahzaman'a ilettili ve Şehriyar'ın çok özlemiş olduğundan dolayı kardeşinin kendisini ziyaret etmesini istediğini bildirdi.

Şahzaman bunu duyunca hemen hazırlıklara başladı. Vezirini yerine vekil bırakıp çadırları, katırları, adamları ve yardımcılarıyla birlikte kardeşinin ülkesine doğru yola koyuldu. Ancak gece yarısı olmuştu ki alması gereken bir şeyi sarayında unuttuğunu hatırlayıp geri döndü. Saraya girdiğinde karısını, kendi yatağında zenci kölelerden biriyle sarmaş dolaş yatarken

gördü. Dünyası karardı. Kendi kendine “Ben daha şehirden ayrılır ayrılmaz bu namussuz kadın bana bunları yapıyorsa, kardeşimin yanında uzunca bir vakit kaldığımda kim bilir neler yapar?” dedi ve kılıcını çekip ikisini de oracıkta öldürdü. Orada daha fazla oyalanmadan kardeşinin ülkesine doğru yola koyuldu. Kardeşinin gelişine çok sevinen Şehriyar büyük bir coşkuyla karşılayıp sevinçle kucakladı onu. Beraberce oturup hoş sohbetlere daldılar; ancak karısının yaptıklarını hatırlayınca Şahzaman’ın tekrar kederi arttı, yüzü sarardı, güçten kuvvetten düştü. Kardeşinin bu hallerini gören Şehriyar, kardeşinin hüznünü ülkesinden ayrılmış olduğuna verip onu kendi haline bıraktı, hiçbir şey sormadı.

Şahzaman üzerinden biraz zaman geçince kardeşine içinin acıdığını söyledi, ama sebebini açıklamadı. Bunun üzerine Şehriyar: “Ava çıkmak istiyordum şu aralar, sen de gel, açılırsın” dedi. Şahzaman bu öneriyi kabul etmeyince de tek başına gitti.

Sarayın, Şehriyar’ın bahçelerine bakan pencereleri vardı. Bir gün Şahzaman bu pencerelerden birinden etrafı seyrederken sarayın kapısı açıldı, yirmi cariye ve yirmi köle hükümdarın güzel ve alımlı karısı da aralarında olduğu halde saraydan çıkıp bahçedeki havuzun kenarına geldiler. Elbiselerini çıkarıp hep beraber oturdular. Hükümdarın karısı: “Hey Mesut!” diye seslenerek siyahi bir köleyi yanına çağırdı. Köle gelince kadın ona sarıldı, köle de kadına sarılıp orada onunla ilişkiye girdi. Diğer cariye ve köleler de aynı şeyleri yapıyor, birbirlerine sarılıp öpüşüyorlardı. Bu hal, ta gün batıncaya kadar böyle devam etti. Hükümdarın kardeşi bütün bunları görünce kendi kendine: “Vallahi benim başıma gelenler kardeşimin başına gelenlerin yanında hafif kalırmış. Bu gördüklerim benim başıma gelenlerden çok daha fena” dedi. Hal böyle olunca kederi azaldı, yemesi içmesi yerine geldi.

Bir zaman sonra hükümdar avdan döndü, kardeşiyile kucaklaşıp selamlaştı. Şahzaman’ın renginin değişmiş, yüzüne kan gelmiş olması ve eskiden çok az yiyip içiyorken şimdi iştahla yiyip içiyor olması Şehriyar’ın dikkatinden kaçmadı. Şaşkınlıkla: “Yüzünü sararıp solmuş görmüştüm, şimdi ne oldu da rengin yerine geldi, söyle bana” deyince Şehriyar: “Yüzümün niye sarardığını anlatırım sana, ama rengimin niye yerine geldiği konusunu anlatamam kusuruma bakma” diye yanıt verdi. Bunun üzerine Şehriyar: “Tamam, önce renginin düzelmesinin, durumunun değişmesinin sebebini anlat da bileyim” dedi. Şahzaman: “Ey benim kardeşim, hani sen vezirini bana gönderip de yanına gelmemi istemiştin ya, ben o zaman hemen hazırlanıp yola koyul-

muştum. Ama daha şehirden yeni çıkmıştım ki aklıma, sana hediye etmek için yanıma alacağım inciye sarayda bıraktığım geldi, geri döndüm. Döndüğümde, karımı kölelerden biriyle benim yatağımda uyurken gördüm, ikisini de oracıkta öldürdüm. İşte ilk geldiğim zamanlar bu yaşadıklarımı düşünmekten sararıp solmuş, güçten kuvvetten kesilmiştim. Rengimin niye yerine geldiği konusundaysa, dediğim gibi beni hoşgör, anlatamam” diyerek başından geçenleri anlattı. Ancak Şehriyar: “Allah için anlat bana, ne oldu da rengin yerine geldi” şeklinde ısrar edince, gördüklerini kardeşine anlattı ve “Yine ava çıkıyormuş gibi yap, benim yanımda saklan ki kendi gözlerinle göresin” dedi. Hükümdar hemen o dakika yolculuk emri verdi. Çadırları hazırlayıp askerleri toplayarak yola çıktılar. Şehrin dışına çıkıp çadırları kurdukları vakit hükümdar kölesine kimseyi çadırına sokmaması emrini verdi. Tebdili kıyafet edip gizlice çadırdan ayrılarak saraya, kardeşinin yanına geldi. Bahçeye bakan pencerenin önüne oturup bir zaman öyle bekledi. Çok geçmeden cariyeler hanımlarıyla birlikte, yanlarında köleler de olduğu halde geldiler ve Şahzaman’ın dediği şeyleri yapmaya başladılar. Bu hal ikindiye kadar devam etti. Bütün bunları gören Şehriyarın’ın aklı başından gitti, kardeşine: “Kalk, kalk hazırlan da kendi yolumuza gidelim. Bizim yaşadıklarımızı yaşayan bir kişi daha var mıdır öğrenmedikçe hükümdarlık bizim neyimize. Böyle yaşamaktansa ölmek evladır” dedi.

İfrit ve Kızın Hikâyesi

Kardeşi, hükümdarın dediklerini kabul etti, sarayın gizli kapısından çıkarak oradan ayrıldılar. Gece gündüz demeden yol aldılar. Sonunda tuzlu bir denizin kenarında uzanan bir çayıra vardılar; çayırın orta yerinde bir ağaç, ağacın yanı başında da tatlı bir göze vardı. Gözeden su içip biraz dinlenmek için oturdular. Daha bir saat geçmemişti ki deniz birden çalkalanıp

kabardı. Siyah bir duman göğe doğru uzandı, sonra da kendilerinin olduğu çayıra doğru gelmeye başladı. Korkularından hemen yanı başında buldukları büyük ağacın tepesine tırmandılar ve olacakları seyretmeye başladılar. Gelen uzun boylu, koca kafalı, geniş göğüslü bir cindi. Başının üstünde bir sandık taşıyordu. Karaya çıkınca hükümdar ve kardeşinin tepesine tırmandıkları ağacın yanına gelip gölgesine oturdu. Sandığı açıp içinden bir kutu çıkardı. Kutuya açınca içinden güneş gibi göz kamaştırıcı güzellikte bir kız çıktı. Kızın güzelliği tıpkı şairin dediği gibiydi:

*Karanlıkları deldi günün ışıkları
Nuruyla aydınlattı seherleri
Örtüleri parçalayıp çıktığında ortaya
Secde eder önünde tüm kâinat
Şimşekler onu korumak için çakınca
Gözyaşları yağmurlar gibi dökülür*

Cin, kıza bakıp: “Ey zifaf gecesi kaçırdığım ipekler sultanı, şurada biraz uyumak istiyorum” dedi ve kızın dizlerine yatıp uyudu. Cin uyuduğu vakit kız bir ara başını kaldırdı ve ağacın tepesinde duran hükümdarları

gördü. Dizlerinde uyuyan cinin başını usulca yere koyup kalktı. Ağacın altında dikilip işaretlerle iki kardeşe inmelerini ve cinden korkmamalarını söyledi. Ancak Şehriyar ve Şahzaman: “Allah için bizi mazur gör, bırak da burada kalalım” diye yanıt verdiler. Onlar böyle söyleyince kız: “Eğer inmezseniz vallahi şu cine söylerim de çok feci bir şekilde öldürür sizi” dedi. Kızın bu sözlerini duyan kardeşler ağaçtan indiler. Kız karşılına dikilip: “Şimdi, benimle birlikte olun, yoksa sizi cine haber veririm” dedi. Korktuklarından her biri işi ötekine atmaya başladı. Şehriyar kardeşine: “Haydi kardeşim istediği şeyi sen yap” dedi. Ancak Şahzaman: “Önce sen yapmadıkça ben asla yapmayacağım” diye cevap verdi. Aralarında anlaşamadıklarından her biri bir diğerine, kaşıyla gözüyle, kızla birlikte olmasını işaret ediyordu. Kız bunu görünce: “Birbirinizle işaretleşip durduğunuza görmüyorum sanmayın. Vallahi eğer dediğimi yapmazsanız sizi şimdi cine söyleyeceğim” dedi. Korkularından kızın isteğini yerine getirdiler. Kız: “Bekleyin bir dakika” dedi ve cebinden içinden beş yüz yetmiş adet yüzük olan bir kese çıkardı. “Bunların hikâyesini biliyor musunuz?” diye sordu. “Hayır, bilmiyoruz” diye cevap verdiklerindeyse şöyle dedi: “Bu yüzüklerin sahipleri cinin haberi yokken benimle birlikte oldular. Şimdi siz de yüzüklerinizi bana verin.” Hükümdarlar denileni yapıp yüzüklerini verince kız sözlerine şunları ekledi: “Bu gördüğünüz ifrit beni düğün gecemde kaçırıp bir kutuya koydu, kutuya da bir sandığa koyup sandığa yedi kilit vurdu. Sonra da beni içine koyduğu o sandığı azgın dalgalı bir denize attı. Ama herkes bilir ki bir kadın bir şey yapmak istediği zaman hiçbir şey onu o şeyi yapmaktan alıkoyamaz. Ne demiş şair:

İnanma kadınlara

Güvenme verdikleri söze

Ferçlerine bağlıdır rızaları aldatmaları